

egyedül sa-
 ztatban. —
 valóban
 ülő Istent,
 ddig is az
 ágos leve-
 sodra. —
 esta sorait,
 ozzá: Kö-
 er Honka.
 en valami
 kalandot
 sty. Az a
 társaidnak
 kusza ír-
 — Moesz
 razán ked-
 apon oda
 szben va-
 5 füzetke
 nek az ára
 a, tolóka,
 k vannak
 nem je-
 azt, hogy
 sem érde-
 r Ferike.
 ójós meg-
 em. hogy
 s használt
 yszer csak
 hullanak
 kis tündér
 a, de még
 retet illata
 Zoraida,
 értelme az
 osodott kis
 de mind
 van abban
 ik olvasni
 azokkal a
 mindenik-
 türelem az,
 inek azon-
 hibás. —
 te olvasó-
 Lap-ban?
 és kíván-
 yek egyéb
 m fotogra-
 a a lapban,
 amennyien
 uj jön és
 az arezké-
 ztess meg,

... PÖNGETTE A BILLENTYÜKET. (Lásd a 307. lapon.)

XLIX. köt. 19. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. november 10-én.
 Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

SIKOS UTAK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

MIG Irma izgatottan és ijedezve járt a maga dolga után, a többiek vigan mulattak a jégen. Nagy társaság gyült össze, mert oda jött a tiszteletes ur leánya is, Emma, két kis öccsével s még egy szomszédos birtokos gyermekei is. Maga az ezredes is kísértált a tóhoz és gyönyörködött a fiatalok jó kedvében. Az inasok nagy tüzet raktak a parton, a szobalány kávé, teát főzött s a vidám korsolyázók meg-megpihentek egy csésze meleg ital szüresülése közben, aztán folytatták a mulatságot.

Hogy Irma nincs ott a mulatozók közt, azt bizony senki sem igen vette észre az egy Bösken kívül. Böske többször kereste, persze hiába.

— Fogadni mernék, hogy már megint valami garázdaságban töri a fejét. No, majd abba hagyja, ha meggyőződik hogy itt nagyon nem szeretik a hebehurgya csinyeket. Már figyelmeztettem; egyebet nem tehetek.

Böske sem törődött vele tovább, hanem vigan mulatott a többiekkel. Ügyes, kedves leányka volt s meg is szerették mindnyájan, Sarolta is mihamar tisztában volt vele, hogy alkalmasint jobb barátságban lesz Böskevel, mint Irmával. Kivált mikor arról is meggyőződött, hogy Böske igazán jószívű. Erre pedig Emma adott alkalmat, mert amikor még javában mulatoztak, egyszerre így szólt:

— Ó, majd meg is feledkeztem, hogy még komolyabb utam is van. Most már mennem köll.

Tartóztatták, de hiába.

— Nem maradhatok. Szegény öreg beteg asszonyt köll meglátogatnom, megígértem atyámnak. Egészen elhagyottan, nagy szegénységben él. Akartam is az ezredes urhoz fordulni egy kis könyör-adományért a szegény asszony számára; de nem illenek, hogy itt mulatság közben alkalmatlankodjam neki a mások bajával. Majd máskor.

— De én mindjárt megkérem, szólt Sarolta hévvel. Apácskám mindig szívesen ad a szegényeknek.

Sietett apjához s pár perc múlva már vissza tért, pénz-darabot adott át Emmának s élénken mondá:

— Nálam nincs pénz, de én is akarok adni a szegénynek. Ma vagy holnap reggel kapom apácskától rendes zseb-pénzemet, azt mindjárt elküldöm.

— Én is járulok hozzá egy koronával, szólt Gyula.

Amint így átadták a jótékony adományokat, (Lásd a képet a 296. lapon.) oda ért Böske s megtudván, miről van szó, gyorsan a zsebébe nyult.

— De jó, hogy elhoztam a forintosomat! Oda adom . . . nekem itt úgy sincs rá szükségem.

Emma kérdőleg nézett Saroltára.

— Nem ismerem a viszonyokat; nem tudom, elfogadhatom-e tőle az adományt.

— Magam sem igen tudom, felelé Sarolta. Azt hiszem, nincs is több pénze enél a forintosnál.

— Akkor nem fogadhatom el.

— De igen, de igen! rimánkodott Böske. Ezt én ultra-valónak kaptam tegnap; akár egészen elkölthettem volna. De nem kötöttem el; csufolt is Irma, hogy fősvény

vagyok. Pedig nem vagyok, szívesen adom a szükölködőnek, mikor nekem itt olyan jó dolgom van.

Ilyen szíves kinálás után Emma végre is elfogadta s örvendve távozott, Saroltáék pedig most még jobb kedvvel vigadtak tovább. Már jól beesteledett, mikor végre abba hagyták és a már szinte kialvó-félben levő tűz köré gyülekeztek, hogy onnan haza felé induljanak. Ott találták Irmát, amint javában melengetőzött.

Az idegen gyermekektől való bucsuzgatás miatt Sarolta és Böske még most sem igen foglalkoztak Irmával, de Gyula mindjárt oda ment hozzá, éppen nem nagy örömeire Irmának, aki, talán maga sem igen tudta volna megmondani, miért, nem szerette Gyulát, sőt majdnem félt tőle. Irigykedett, mivel hogy Gyula inkább Saroltát tanitgatta a korcsolyázásban; de meg félt is, hogy Gyula hamarabb nyomára jut az ő görbe utjainak, mint Sarolta. És csakugyan, Gyula e szavakkal lépett hozzá:

— Hát te most kerülsz ide, mikor már haza megyünk? Pedig azt mondtad, hogy tudsz is, szeretsz is korcsolyázni.

— Igen hát, tudok is, szeretek is.

— Nem igen bizonyítottad be. Bezzeg Sarolta kitartott elejétől végig, és ha jól tart a fagy, igazi korcsolyázó-művésznőt nevelek belőle. Te azonban mindjárt félre osonsz pihenni.

— Én? Pihenni. Hol láttál pihenni?

— Amott a kis szigeten. Egy izben Saroltával kitértünk oda és láttalak, amint a bokor mögött pihentél.

Irma fülig elvörösödött.

— És . . . és . . . megmondtad Saroltának? Gyula nagyot nevetett.

— Az igazat megvallva, nem tartottam olyan fontosnak, bárha kissé csodálkoztam, hogy ott lappangsz a bokrok közt. De mi lelt? Miért vörösödöttél el annyira?

— Eszemben sincs . . . csak boszant, ha valaki leselkedik utánam . . . Rosszul volt felkötte a korcsolyám, azért mentem oda, hogy megigazítsam. De nem szükséges, hogy megmondjad Saroltának.

— Furesa! Miért félsz oly nagyon tőle, hogy éppen Sarolta tudhatná meg?

— Ki mondja, hogy félek? Bánom is én . . .

— Bizony bánod . . . no, de én nem . . . és ha épp oly nagyon kívánod, hát nem is mondom meg Saroltának. Nincs rá semmi okom, hogy olyat tegyek, ami neked kellemetlen.

Gyula nem sejtette, miben sántikált ott Irma s mert nem sejtette, hát kézséggel tett ígéretet. Azt hitte, jól cselekszik, pedig alig ha nem csalódott: gyanakodni azonban mégis kezdett egy kicsit, mert nagyon feltűnőnek találta Irma zavarát és izgatott beszédét.

A többieknek nem igen tűnhetett föl, mert most már Böske is oda ment testvérehez, karon fogta és együtt mentek haza felé.

— Jaj, de nagyszerű mulatság volt! szólt Böske. Ilyen pompás korcsolyázásunk még soha sem esett ugy-e? De igaz a! . . . Hol jártál? Már több, mint egy órája, hogy nem láttalak.

— Soha se törd rajta a fejedet. Más felé volt egy kis dolgom. Majd később elmondom. Hanem most jut eszembe . . . siesünk, hogy mi legyünk legelsők otthon . . . nagyon átfáztam. És . . . izé . . . mondd csak, Böske . . . ugy-e, kölesön adod nekem a forintodat? Szükségem van rá.

— Ugyan mi szükséged lehetne itt rá? Hiszen itt nincsen semmi vásárolni valónk.

— Az az én gondom. Csak add ide!

— Azt bizony nem adhatom, mert . . .

— Nem! Mikor mondom, hogy nagyszükségem van rá! Ó, te zsgori, te fősvény! Ide köll adnod! Elveszem erővel is!

— De Irmuskám, hallgass végig! Nem adhatom, mert nincs több forintom: oda adtam az imént egy szegény beteg részére Emmának, még pedig a felét a te nevedben. És mondhatom, nagyon jó néven vették mindnyájan, hogy mi is adkoztunk. De ni . . . mi lelt? Mit bámulsz ugy rám?

Irma csakugyan halottalovánnyá lett és merően bámult testvére.

— Böske . . . édes Böském . . . ugy-e

csak tréfálsz? . . . Meg van még a forintosod, ugy-e?

— Dehogy tréfálok! Sarolta és Gyula is ott voltak, mikor átadtam. De hát mi a bajod?

Irma csakugyan egészen ki volt kelve a képéből. Erre a csapásra nem volt elkészülve. Ugy számított, hogy előre siet, beoson az ezredes szobájába és a Böskétől kölesön vett forintost oda teszi annak a helyére, melyet elvett. Ez a terve csütörtököt mondott, más módját pedig nem tudja, hogyan tehesse jóvá a dolgot. Böske azonban nagy csodálkozással újra meg újra kérdezgette, mi a baja?

— Ne gondoldj vele, ne faggass, ugy sem mondom meg, felelt Irma mogorván. Ha nincs meg a pénzed, akkor már ugy is mind hiába. És amnyit mondok: soha senki előtt se

. . . ÁTADTÁK A JÓTÉKONY ADOMÁNYOKAT.

(Lásd a 294. lapon.)

merd említeni, hogy kölesön kértem a forintosodat . . . akár mit látsz vagy hallasz efféléről, ne bámulj rám és ne mutass meglepetést. Érted?

— Dehogy értem! Csak azt sejtem, hogy valami bajba keveredtél. Pedig mennyire intett a mamánk, hogy óvakodjál, ne rontsd el itten a kellemes időzésünket . . .

— Ej, ne prédikálj, nincs rá semmi szükségem!

Igy már aztán Böske is kedvetlenül ért haza. Őszintén szerette testvérét, szívesen segített volna rajta, mert jól látta, hogy Irma valami hínárba jutott; persze gyantani sem tudta, mi a baja igazán. Mikor azonban mindnyájan együtt voltak a szobában, megvigasztalódott Böske, mert Irmán semmi nyoma sem látszott az iménti nagy nyugtalanságnak; inkább ő volt a legvigabb és ő indítványozott mindig újabb meg újabb játékokat.

Csakugyan, Irma nem ijedezett már annyira. Kieszelt valamit, ami félig-meddig megnyugtatta.

— Meglehet, hogy a bácsi észre sem veszi a forintos eltűnését . . . ráérek hol-

nap is, hogy vissza csempészzem a helyére. Ha Böskének nincs, szerzek Saroltától. Jó hasznát veszem annak, hogy tudok valamit a titkárról. Most csak azon leszek, hogy ne beszélhessen az apjával . . . hallottam, mikor Gyula nagyon unszolta és biztatta, hogy semmi baj sem lesz, ha mindent megvall az apjának. Amig meg nem vallotta, addig fél . . . ez nagyon jó nekem . . .

Volt is rá gondja, hogy

jóformán egy pillanatra se hagyja Saroltát magára. Csakugyan el is múlt az est, le is feküdtek és minden a régiben maradt. Reggel pedig Irma már ilyenforma gondolattal kelt föl:

. . . SZIGORU TEKINTETTEL NÉZETT VÉGIG.

(Lásd a 298. lapon.)

— Azt hiszem, fölöslegesen ijedeztem tegnap.

Ebből e reménykedéséből azonban igen hamar és igen kellemetlen módon ocsudott föl.

A reggelinél ültek együtt mindnyájan, mikor az ezredes belépett. Ezuttal nem látszott olyan vidámnak és barátságosnak, mint rendesen; nagyon szárazan fogadta a gyermekek »jó reggelt«-jét, aztán szótlánul járt fel s alá a szobában s mikor látta, hogy már végére értek a reggelinek és föl akarnak kelni az asztaltól, így szólt:

— Maradjatok még. Közölnöm kell veletek valamit, még pedig nagyon kellemetlen hírt. Azután kérdésem is lesz hozzátok.

Meglepetve néztek rá mindnyájan. Irma pedig titkos megdöbbenéssel is. Sejtette, mi fog következni. És jól sejtette, mert az ezredes így szólt:

— Nem hiszem, nem akarom hinni, hogy tolvaj van a házamban: teljesen megbizhatónak ismerem a cselédségemet és természetesen nem juthat eszembe, hogy gyanúsítssam akár a kisasszonyt, gyanúsítsalak titeket, gyermekek. Ámde a kellemetlen valóság mégis az, hogy tegnap délután, mikor a tóhoz sétáltam, több rakás ezüst pénzt és ezek mellett külön egy szép ezüst forintost hagytam az író-asztalomon, mire pedig vissza tértem, ez a külön félretett szép forintost eltűnt.

— Jaj, csak nem a nekem szánt forintost! szólt Sarolta.

— Ne vágj közbe, kedves lányom, mondá az ezredes igen komolyan. A forintost mondom, eltűnt. Én nagyon pontos, rendes ember vagyok; teljes biztossággal tudom, hová tettem le azt a pénz-darabot. Mégis kerestem másfelé is az asztalon, de hiába. Tehát valaki elvitte. Még nem mondom,

hogy ellopta. Lehet, hogy nem rossz szándékkal nyult hozzá valaki s ez esetben, ha jelentkezik és megmagyarázza, szívesen meg is bocsátom.

Az ezredes elhallgatott és szigorú tekintettel (Lásd a képet a 297. lapon.) nézett végig a gyermekeken. Néma csönd volt a szobában, Irmának hevesen dobogott a szíve s amint fölpillantott, látta, hogy Gyula is, Böske is igen komolyan néznek rá.

— Mivel senki sem jelentkezik, egyenként foglak megkérdezni, tudtok-e valamit az eltűnt pénzről?

Egytől egyig azt felelték. Irma is.

— Nem tudok róla semmit, mondá.

— Még nem vádolok senkit, szólt aztán az ezredes, még fürkészni fogom a dolgot. És nyomára kell jutnom. Tolvaj nem maradhat a házamban. Saroltám, itt van a heti zseb-pénzed . . . bár nem ugyan-az a forintost, amelyet neked szántam.

Átadta Saroltának a pénz-darabot, aztán távozott. A szobában maradtak pedig jó ideig zavartan, kedvetlenül bámultak egymásra. Végre Irma szólalt meg, látszólag nagyon méltatlankodva:

— Ez már mégsem járja! Hát a bácsi tolvajoknak tart minket? Azért jöttünk ide?

— No no, kedvesem! Hiszen senki sem vádol téged inkább, mint mást, szólt a kisasszony, szinte ijedten és békítőleg. Akinek nyugodt a lelkiismerete, az ne törődjék az egész dologgal. Az ezredes ur nagyon jó szívé, bő-kezű ember, de épp olyan pontos és rendes is; az utolsó fillérről is számol és nem nyugszik, míg rendbe nem hozza. No, kedveseim, tudom én jól, hogy nektek semmi közötök ehhez a kényes dologhoz, hát ne is törjétek rajta a fejeteket. Mégis csak a cselédségben lesz a hiba . . . talán

az új udvaros . . . ámbár nem tudom, hogyan került volna a szobába. No, majd kiderül. Ti most menjetek játszani. Nagyon esik a hó, benn köll maradnotok a szobában. Sarolta, talán elvezethetné őket a régiségek tárába. Rendezhetünk majd valami előadást, vagy élő képeket . . . változgatok ki öltözékeket.

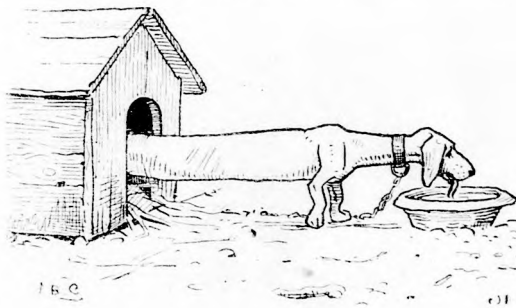
— Nagyon jó lesz! Menjünk! kiálták mind.

Legvigabban ment Irma. Legalább úgy látszott. Pedig igazában remegett, mert bizonyos volt felőle, hogy nem csak Böske, hanem Gyula is gyanút valamit. De el volt tökélve, hogy bátran szembe száll minden támadással.

(Folytatása következik.)

NYUJTOTT KUTYA.

— *Fura história.* —

Ó AZ a Vad Laczi
Vásott gyerek!
Rontani, ártani. —
Csak azt szeret.

Ma is a gonosz mit
Cselekedett?
Megnuytott egy szegény
Taszkó-ebet.

A házikójában
Ott üldögélt:
Ó csak már jönne a
Rég várt ebéd!

Majd Laczi viszi el:
»Nesze Barát!
Oly pompás, hogy párját
Még nem fulád!«

S a tálat leteszi
Az öl elé . . .
Szegény taszkó-kutya
Csak nyul felé.

Hej az a tál étel
De szépen fest!
Enne, hajh! . . . de nem tud —
Rövid a test!

A nyelve is kilóg,
Roskadozik . . .
Csak nyúl elöbbre,
Hosszabbodik.

Végre a tálat is
Elérheté —
De már csak lógatja
Nyelvét belé.

Szegényke! Ugy megnyult
Ó az alatt —
Nem esik már neki
Jól a falat.

Ebben a dologban
Jó csak is az:
Hogy tréfa volt csupán
S hogy — nem igaz.

Hanem hát álmodta
Laczi, a rossz —
Álmában amit tesz,
Az is gonosz.

AZ ÓRIÁS KRISTÓF.

— Őskeresztény hitrege. —

HAJDANÁBAN, régesrégén, jó másfél ezer esztendővel ezelőtt, élt egyszer egy roppant termetű és erejű óriás, akinek Offerus volt a neve. Hogy mekkora volt, inkább el sem mondom, mert igazán szinte bajos

elhinni; elég az, hogy hetedhét országban nem akadt párja és ő maga is tudta ezt, büszke is volt a nagy erejére.

Mikor már bajuszos, szakálas legénnyé nőtt, gondolkozni kezdett, mitevő legyen a roppant erejével. E hosszas gondolkozás után így szólt:

— Senki sem tagadja, hogy nincs több ilyen erős legény, mint én. Nem félek sen-

. . . MÁR ITT IS VAGYOK! (Lásd a 302. lapon.)

kitől, semmitől, tehát vitézi pályára fogok lépni. De az is bizonyos, hogy nem szolgállok akár milyen pipogya királynak. Aki a leghatalmasabb ur a világon, annak leszek a katonája.

Mindjárt a szomszédban volt egy vitéz király, aki sokat hadakozott, tehát Offerus ennek a szolgálatába állott. Hősiesen har-

czolt sok esatában és ahol ő villogtatta hatalmas kardját, futott is esze nélkül az ellenség. Nem egy diadalhoz segítette hozzá a királyát, meg is böcsülték nagyon, dicsérték, kitüntették. Nehány esztendő múlva azonban Offerus mégis úgy találta, hogy nem lehet itt maradása. Nagyon kicsi királyka volt ez az ő gazdája, csak a

szon
a te
olya
léds
urán

—
rá,

M

tiszt

gos

józá

a ha

udva

aján

szolg

rály

rajta

csak

óriás

látta

mag

kis

Offe

miel

voln

meg

rály

—
tam,

szolg

nak,

aki

mas

Mon

uran

vala

félsz

az r

is ha

A

kén

—
Hata

meg

csász

egy-

M

a ha

szomszédaival luzakodott, viaskodott. Tul a tengeren, úgy mondták, uralkodik egy olyan hatalmas király, akinek a házi cselédsége is több, mint ennek a mostani urának az egész armádiája.

— Oda megyek. Csak az a király méltó rá, hogy szolgáljam.

Meg is tette. Lemondott minden fényes tiszttségéről és utra kelt. Hosszu, fáradságos vándorlás, hajózás után eljutott a hatalmas király udvarába és felajánlotta vitézi szolgálatát. A király persze kapott rajta, mert aki csak ránézett az óriásra, mindjárt látta, hogy egy maga fölér egész kis hadsereggel. Offerus azonban mielőtt beállott volna, kereken megmondta a királynak:

— Megfogadtam, hogy nem szolgállok más urnak, mint annak, aki a leghatalmasabb e világon. Mondjad tehát, uram király, van-e valaki, akitől félsz? Mert akkor az még náladnál is hatalmasabb.

A király büszkén mosolyogva felelé:

— Légy nyugodt, vitéz; jó helyre jöttél. Hatalmasabb ur nincs nálamnál. Ahol megjelenek, reszketve hódolnak előttem császárok, királyok. Minden esztendőben egy-egy új országot hódítok meg.

Már ez tetszett az óriásnak és beállt a hatalmas király szolgálatába.

Nem is bánta meg. Csakugyan roppant hatalmas volt ennek a királynak s még folyton folyvást gyarapította. Győzelmes háborukat vívott, messzi országokat meghódított és így az óriás Offerusnak bőségesen nyílt alkalma, hogy rendkívüli erejét kipróbálja. Szerzett is nagy dicsőséget magának is, királyának is; mind a ketten meg voltak egymással elégedve.

... LETETTE A GYERMEKET A PARTRA.

(Lásd a 304. lapon.)

Egy napon nagy lakoma és vigalom volt a királyi palotában. Megint diadalmas háboruból tértek haza s messze földről oda seregeltek királyok és fejedelmek, hogy a leghatalmasabb királynak hódoljanak. Lakoma közben lantosok zengtek s Offerus megütközve vette észre, hogy amint az egyik lantos egy bizonyos nevet említ, a király elhalványodik és látható ijedelemmel keresztet vet magára.

— Mit jelenthet ez? tünődött a rettenhetetlen óriás. Uram és királyom egészen úgy viselkedik,

mint ha félne. Ki lehet az a Sátán, akinek már csak a neve hallatára is sápadoz?

Mindjárt meg is kérdezte s a király így felelt:

— Sátán a gonoszság fejedelme és tőle csakugyan félek, mert megronthatja hatalmamat.

— Ohó! Akkor hát erősebb és hatalmasabb náladnál. Már így nem szolgálhatlak tovább, mert megfogadtam, hogy csak az lehet az uram, aki a leghatalmasabb e világon. Megyek is és fölkeresem Sátán királyt.

Hiába kérték, marasztalták, ő bizony rögtön fölkerelkedett, ámbar voltaképen nem is tudta, hol talál rá új gazdájára. Sokáig vándorolt bolyongott s végre egy nagy erdőhöz ért, melytől óva intették, hogy oda be ne menjen, mert ott a Sátánnal találkozhatnak.

— Éppen azt akarom!

Bement a rengetegbe s ott bolygott órákig, kiáltozva annak a nevére, akinek a szolgálatába kívánt állani. Végre tisztás helyre ért, melyen áldozati kő állt, körülötte pedig sok ember-csont hevert szét-szórva. Ez nem éppen biztató látvány volt, de Offerus nem egy könnyen szeppent meg akár mitől is; leheveredett tehát s olyan formát gondolt, hogy majd itt várja meg azt a Sátán királyt, ha csakugyan szokott errefelé járni.

— Szoktam! Már itt is vagyok!... (Lásd a képet a 300. lapon.) szólt ekkor valaki.

Mint ha a földből ugrott volna ki, oly hirtelen termett ott egy hegyes állu, hegyes orru, szurós szemű alak, koromfekete paripán.

— Én vagyok Sátán király, akit keresel. Szolgálatomba fogadlak és ha teljesíted parancsaimat, minden földi öröm és gyönyörűség a tied.

— Nem az a földolog, felelé Offerus. Megfogadtam, hogy csak annak szolgállok, aki a leghatalmasabb e világon. Eddigi uram és királyom nagy és hatalmas király volt, de a te neved hallatára reszketett. Ebből láttam, hogy te hatalmasabb vagy. Amde nem tudom, nincs-e valaki, aki még nálad is hatalmasabb? Mert csak az lehet az én uram.

A sötétség királya nevetve mondá:

— Bizvást csapj fel az én szolgálatomba, nincs nálamnál senki hatalmasabb.

Az óriás tehát fölesapott Sátán katonájának s aztán együtt jártak be országot-világot, vigadva, dobzódva mindig mások rovására. Jaj volt annak, aki szembe mert szállani a szörnyü erejü óriással; eltiport, agyon morzsolt mindenkit, aki utjába állt, vagy tőle valamit megtagadott. Rettenetes hire terjedt mindenfelé, már a neve hallatára is reszkettek, ő maga pedig meg volt elégedve.

— Most már a leghatalmasabb urat szolgálom.

Egy napon, amint együtt ballagtak az országuton, Offerus azt vette észre, hogy Sátán király össze rezzen és nyugtalanodik.

— Térjünk le ide a mezőre, mondá. Majd amott... messzebb ismét vissza térünk az utra. Már ugyan minék járnánk kerülő uton? kérdé Offerus. És mint ha félnél valamitől?

— Én, én? hebegte Sátán király.

— Te bizony! Még pedig nem először veszem észre, hogy mikor az utszélen olyan keresztfa áll, mint emitt ni, megrettensz és elkerülöd. Tehát van valami, amitől, vagy akitől félsz.

Sátán király gúnyosan nevetett, tagadta félelmét, ki akart bujni a magyarázat alól; de az egyenes gondolkozású óriás nem tágitott.

— Mire való ez a sok fecsegés? Ha nem félsz, hát megyünk egyenesen tovább az uton. Ne indulj, szaporán!

De Sátán király nem mozdult. Fogait csikorgatva mondá:

— Nem lehet. Nem mehetek. Le köllene borulnom, meg köllene alázkodnom ama kereszt-jel előtt.

— Ohó! Akkor hát az olyan hatalmat jelent, mely nagyobb a tiednél.

— Hát igen, ha éppen tudni akarod. Van nálamnál is hatalmasabb uralkodó: az örök Mester, a szeretet és jószág hirdetője, akinek jelvénye a kereszt.

— Ó, akkor én ezt keresem föl, ennek fogok szolgálni.

— Hasztalan keresed. Amnyi gonoszság után, amennyit elköveltél, nem vesznek

föl abba a seregbe, amelyben csak jó és tiszta, szerető szívűeknek van helyök.

— Már csak megpróbálom. Hát ha a jóság és szeretet királya is hasznát veheti nagy erőmmek? Minden esetre fölkeresem és rajta leszek, hogy bevegyen a seregébe.

És mind hiába csábitgatta, ijesztgette, fenyegette Sátán király: az elszánt óriás megmaradt fogadása mellett, hogy ő csak azt szolgálja, aki a leghatalmasabb minden hatalmasok között. Hátat fordított Sátán királynak és külön ment a maga útján.

Ment, mendegélt, bolyongott napokig, hetekig és hónapokig. Aki útjába akadt, mindenkitől kérdezte, hol találhatna rá a világ leghatalmasabb urára, a jóság és szeretet örök királyára és Mesterére. De senki sem tudta utba igazítani.

Fáradtan, már-már csüggedve vándorolt odább s egy sötét este vadon vidéken barlanghoz ért, melyben egy vénséges vén remete éledgél, távol a világ zajától. Ennek is elmondta, mi járatban van.

— Édes fiam, felelé az öreg, én is annak szolgállok, akit te keresel. Hogy az örök jóság és szeretet mindenható urának szolgálj, annak az a módja, hogy mondj le a világról és félre vonultan bünbűnő vezeklésben és inádságban töltsd az életedet.

— Jaj atyám!... már ezt igazán nem tehetem, mondá az óriás. Nagy erőm van, ezt nem engedhetem kárba veszni s ezzel akarok uramnak szolgálni.

A remete elgondolkozott.

— Várj reggelig. Talán szolgálhatsz ritka erőddel is az Urnak. Reggel majd megmondom.

Másnap reggel a remete, megosztván szükös eleséget az óriással, utnak indult vele és elvezette egy széles, mély s igen ragadó folyóhoz.

— Ezen a folyón, mondá, számos jámbor zarándok és más mindenféle utas kénytelen átkelni, de csak halálos veszedelmek közt teheti, mert nincsen se hid, se csónak: sokan, nagyon sokan bele is veszték már. Ha rá szánnád magadat, hogy itt élj a

parton és arra forditanád nagy erődöt, hogy átvidd a gyöngéket a veszedelmes vizen, ezzel a jóság és szeretet Urának szolgálnál és meglehet, hogy egyszer valamikor még meg is látnád mindenható Urunkat.

— Legyen ugy, megteszem, felelt a óriás.

Kunyhót épített a folyó partján, egy sudár, magas és egyenes fiatal fából pedig botot csinált magának, akkorát, mint egy árbocza. Ezzel támogatta magát, mikor a rohanó viz sodrán átgázolva, vállán hordozta a félénk, gyöngé utasokat egyik part-ról a másikra.

Hüségesen, fáradhatatlanul végezte könnyű-riületes munkáját sok, sok esztendőn át. Lassanként már környékezni kezdte a vénség is, de azért híven és kitartóan élt a nemes feladatnak, melyre vállalkozott s csak azt kívánta, vajha egyszer már láthatná is urát és királyát, akinek szolgál.

Egy este fáradtan tért kunyhójába, hogy megpihenjen kemény napi munkája után. Mert a folyó nagyon megdagadt, sodra még erősebb, veszedelmesebb volt mint rendesen s éppen ezen a napon sok utast köllött egyik partról a másikra vinnie. Kívül vad szélvész üvöltött, a megáradt folyó bőszen zugott s a fáradt óriás éppen el akart szenderülni kemény fekvő-helyén, midőn egyszerre csak olyasmit hallott, mint ha fájdalmas, panaszos gyermek-hang hívná segítségül. Habozás nélkül ugrott föl, kiment, szétnézett, de nem látott senkit. Vissza tért tehát és újra lefeküdt.

Alig pihent néhány perczig, ismét hallotta a hívó hangot:

— Kedves jó óriás, jőjj és segíts át a vizen!

Megint kiment, szétnézett, de most sem látott senkit. Ismét vissza tért kunyhójába; de még le sem feküdt, már újra hallotta a hívást.

— Nem lehet máskép, mint hogy a tulsó parton van valaki, gondolá.

Fogta hatalmas botját s noha sötét volt az éj, belegázolt a megáradt folyóba,

át is hatolt a tulsó partra. Itt csakugyan megpillantott egy csoda-szép gyermeket, kinek bűbajos jóság, szelidség és szeretet sugárzott a szeméből.

— Te akarsz átjutni a tulsó partra? No ülj a vállamra, fiacskám és kapaszkodjál meg jól.

— De aztán elbirsz-e? kérde a gyermek.

Az óriás jót nevetett és megindult kis utasával a vízbe. Egyre mélyebb lett a víz, de ez nem ijesztette meg az óriást. Sokszor átgázolt már ő a megáradt folyón. Amde most lépésről lépésre nehezebben jutott előre. Mint ha nem kis gyermeket, hanem óriási terhet vett volna a vállára. S a teher perczről perczre sulyosabb lett. Megfeszítette roppant erejét, de már-már alig bírta; úrbocz-botja, amint rátámaszkodott, úgy meggörbült, mint a gyöngé nádszál. És mikor a folyó közepén a víz legerősebb sodrába jutott, úgy érezte, hogy össze köll roskadnia, nem bírja tovább. Kétségbeesetten kiáltott föl:

— O Uram, jóság és szeretet Ura, segítsd meg a te szolgádat!

E pillanatban mint ha új erő áradt volna tagjaiba. Baj nélkül gázolt át a folyón s letette a gyermeket a partra. (Lásd a képet a 301. lapon.) A gyermek pedig, kinek feje körül sugár-korona ragyogott, így szólt:

— Hűséges, derék szolgám, én vagyok az, akit kerestél és látni óhajtottál. Mától fogva nem Offerus a neved, hanem Kristóf, azaz Krisztus hordozója. Fogd a rég kiszáradt botodat és ülted be a földbe; reggelre ki fog zöldülni és virágozni. Ebből fogod látni, hogy nem álom volt, ami veled történt. És jövőre is fordítsd erődöt a szeretet műveire, de ne bizakodjál pusztán a magad erejében, hanem kérd tetteidhez a Mindenható segítségét és áldását. Az örök Szeretet legyen szívedben s akkor én is mindig veled leszek és fenn fogom tartani erődöt.

Másnap reggel, mikor Kristóf kiment és megnézte az elültetett botot, ámulva látta, hogy a régóta száraz fa pompásan kiszöldült és illatos virággal van tele. Öröm és

boldogság tölté el a vén óriás szívét s áhitattal rebegette:

— Igen, elértem célomat, a világ leg-hatalmasabb urának szolgálók, a Mindenhatóknak, a szeretet munkájával!

A BOSZORKÁNY-MESTER.

— Különös kis história. —

(Képpel a czímlapon.)

— JAJ, te alkalmatlan kis portéka! kiáltá Zoltán türelmetlenül. Mondtam már, ne lábatlankodjál itt körülöttem. Most kicsibe mult, hogy ki nem lyukasztottad a várkaput.

Mindössze négy-öt éves, nevetős képű kedves kis leányka volt az, aki olyan nevezetes tettet vitt volna véghez, amilyen egy várkapu kilyukasztása. Amde talán csakugyan meg bírta volna cselekedni, tekintve, hogy a várkapu csak papirosból készült és Zoltán épp most tintával pingálta rá a hatalmas vas pántokat és szögeket.

A kicsike félre ugrott, de megint csak elkezdte:

— Hát én mi leszek? Én is akarok játszani!

— Már mondtam, Lolácskám, hogy neked semmi szerep nem jut, te még nem való vagy arra, hogy szindarabot játszhatnál. Nincs rád szükségünk.

Lolácska egy pillanatra duzzogó képecskét vágott, de aztán megpillantotta a Czérna cziczát és a Spagát kutyát s hozzájuk szaladt; ezek szívesen játszottak vele, hát békét is hagyott aztán Zoltánnak, aki ugyancsak szorgoskodott.

Mert nagy dologban fáradott. Színi-előadást fognak tartani. Zoltán a főrendező is, a főszereplő is. Tündér-darabot adnak elő, melyben a hős királyfi kiszabadítja a csoda-szép király-kisasszonyt az elátkozott várból, a gonosz boszorkány-mester kezeiből.

— A királyfi én leszek! mondá Zoltán, midőn a szerepeket kioszták.

(Folytatása a 306. lapon.)

BÁBU VÁSÁR.

No Erzsikém, szól a mama,
 Jöjj a boltba most velem —
 Nem is bolt már, talán inkább
 Játékos tündér-terem.
 Nem én adok, magad válassz —
 Itt ugyan bőven találhatsz.

Mily kitüntetés! Bevallom:
 Rája büszke is vagyok —
 Ugy teszek majd, amint szoktak
 Ha vásárlnak a nagyok.
 Hopp! . . . ez aztán már valami
 Magam fogok választani!

Van itt bábu ezrével is,
 Szőke, barna, fekete —
 Egyiknek lársony zekéje,
 A másiknak bekecse.
 Ez rokokójás, amaz hurezos,
 Ez egyszerű, amaz pucczos.

Jaj Istenkém! . . . kit válasszak?
 A választás szinte fáj:
 Minden-ünnen mosolyg felém
 Annyi piros piczi száj —
 Édes mamám kérlek szépen,
 Megint csak te válassz nékem!

(Folytatás a 304. laphoz.)

Csakhogynem könnyen jutott hozzá. Mikor együtt voltak a szereplésre alkalmas fiúk és lányok, mind egyik fia a hős királyfi akart lenni, a boszorkány-mesterségre pedig nem akadt vállalkozó.

— Már pedig én nem engedem másnak. A hős királyfi csak az lehet, aki a legbátrabb és legerősebb. Az pedig én vagyok. Aki nem hiszi, álljon ki, birkózzék meg velem!

Zoltán csakugyan izmos fiú volt, hát végre is a többiek tágitottak. De most még boszorkány-mester köllött. Erre a szerepre meg kötéllel sem lehetett senkit megfogni.

— De hiszen akkor elmarad az egész előadás! ijedezett Jolánka, akinek a királykisasszony szerepe volt szánva.

Végre elő állt egy vézna fiú.

— Jól van no, hát lesznek én a boszorkány-mester.

— Ha más nem akad, hát jól van, Dini; legyen tiéd a szerep. Persze, ha majd látnak a nézők, akár előre is tudhatják, hogy le foglak győzni. No, különben rendjén is van, mikor csakugyan én vagyok a legerősebb és legbátrabb.

Mire az előadás napja beköszönt, Zoltán valóságos rettenhetetlen és legyőzhetetlen hős királyfinak érezte magát; már csak egy fél-vállról beszélt Dinivel. Szerencsére Dini eszes, nyugodt természetű fiú volt, hát csak nevetett a Zoltán hősködésén.

Az előadást Zoltánék házában tartották meg. Tömérdek volt a vendég, öregek, gyerekek s az előadás mindenkinek nagyon tetszett. Csak Lola ásitott nagyokat. Reggel óta annyit esetlett-botlott a készülődések bámulása végett, hogy estére teljesen elfáradt s amint a mamája ölében ülve, az előadást nézte, biz' ő szépecskén elaludt. A mama aztán felvonás közben kivitte a maga szobájába és lefektette a dívánra, hadd szenderegjen. Az előadás pedig szépen folyt tovább s a hős királyfi végül szerencsésen kiszabadította a csoda-szép királykisasszonyt és bezárta a gonosz boszorkány-mestert örökre az elátkozott kastély tömlöczébe, hol nincs szabadulás.

Volt taps, éljenzés, dicséret bőven, azután pedig nagy vacsora következett. A gyerekek-népségnek külön terítettek, mert nagyon sokan voltak; ők meg jobb is szerették így, mert szabadabban mulathattak, csak akkor csitulva egy kicsit, mikor a Zoltán mamája be-benézett hozzájuk, hogy rendben van-e minden; de mihelyt kitette a lábát, újra kezdődött a csacsogás, kaczagás, zajongás; legvigabbak pedig természetesen a szereplők voltak, akik tréfa kedviért még a szimpadi jelmezöket viselték s Zoltán mint hős királyfi, Dini mint boszorkány-mester ült ott az asztalnál.

A legnagyobb zivatarban is be-beáll néha pillanatnyi szünet s így a gyermekek zivaja is meg-megszűnt olykor egy-két másod-perczre. Az egyik ilyen szünet azonban egyszerre csak hosszúra nyult s az egész apró társaság csodálkozva nézett egymásra.

— Hallottad?

— Hallottam. Sajátságos!

— Nagyon furcsa!

— Mi lehet az?

Igy szóltak egymáshoz. Tudták, hogy éppen a fejük fölött van az emeleten az a terem, melyben egy órával előbb játszottak; azt is tudták, hogy ott most senki sincs. És mégis . . . tisztán hallották . . . Egyik-másik szinte meg is borzongott bele, s amint Zoltán mamája újra benézett hozzájuk, élénken kérdezték, ki van még fenn a teremben? Tessék csak hallgatni . . .

Néma csend lett; de fölülről nem hallatszott semmi s a mama nevetve felelé:

— Mi jut eszetekbe! Nincs ott senki. Én jöttem ki utolsónak, be is csuktam kívülről az ajtót.

De alig hogy a mama távozott, a fiatal népség újra össze nézett. Ujra hallották . . .

Egyik sem akarta megvallani, hogy megjedt; de még a hős királyfi Zoltán sem bírta elfojtani ezt a megjegyzést:

— No, már ez mégis furcsa . . . mi lehet az?

A csoda-szép királykisasszony, Jolánka, bár szintén borzongott, tréfára akarta fordítani a dolgot.

— Ha nem látnám itt köztünk Dini boszorkány-mestert, azt hinném, hogy talán rosszul csukta be az örökös tömlőzbe a gonosz boszorkány-mestert, hogy kiszabadult s most ott garázdálkodik.

Nevettek, de csak nagyon erőltetve; csupán az a vézna, nyugodt Dini mondá nagyon szárazon:

— Én itt vagyok, az igaz. De hát ha Jolánka mégis közel jár az igazsághoz?

— Hogy-hogy?

— Hát ha valami igazi boszorkány-mester megtudta, hogy kifiguráztuk és most mérgében ide sietett? Jó szerencse, hogy már nem vagyunk oda fönn.

Erre már nem is nevettek. Hiszen tudták ők jól mindnyájan, hogy az mind csak mese . . . persze hogy tudták . . . de hát mégis . . . ha most az egyszer valamiképen mégis csak igaz volna . . . Ugy elhallgattak mindnyájan, hogy a nagy csöndben — még jobban hallották fölülről a rejtélyes hangokat. Most már igazán hűledeztek.

De a vézna Dini újra megszólalt:

— Sebaj! Itt van köztünk a hős királyfi Zoltán, az ő kötelessége, hogy nyakon csipje a gonosz boszorkány-mestert. Hát menjen föl s nézze meg, ki van ott, mi van ott?

— Igaz! Menj, Zoltán! Hiszen te vagy a legerősebb, a legbátrabb! kiáltották mindenfelől.

Most az egyszer Zoltán nagyon nem örült ennek az általános elismerésnek. Huzódzott, ötölt-hatolt.

— Ej mit . . . bolondság . . . hiszen mondta a mama, hogy nincs ott senki.

— Már azt hiába mondta. Hallgasd csak . . . megint szól . . . Csak nem félsz talán, te, a hős királyfi?

— Már ugyan hogy félnék?

— No, ha nem félsz, hát menj hamar . . . hadd tudjuk meg, mi van ott?

— És ha az igazi boszorkány-mester, hát fogd el! Az lesz ám a dicsőség!

Zoltán ezuttal szívesen lemondott volna a dicsőségről, de nem térhetett ki előle.

— Jól van . . . hát fölmegek . . . de . . .

de . . . jöjjetek még néhányan . . . Tudjátok, csak azért, hogy lássátok.

Föl is kerekedett majdnem az egész társaság gyertyával, lámpással. Zoltán ment legelől, bizonyosan nagyon bátran, de az is bizonyos, hogy annál lassabban, minél közelebb ért az ajtóhoz. Végre azonban mégis csak oda ért. Habozva, lassan, háromszor is rátette kezét a kilincsre s már-már rászánta magát, hogy benyisson, mikor belülről majdnem mennydörgés szerű moraj hallatszott. Már tisztelet, becsület a bátorság erényének, de Zoltán ezuttal nem kért belőle, hanem sarkon fordult és úgy elfutott, hogy majd elgázolta a hátrább állókat. Ezek is vitézül futottak utána és csak a lépeső alján álltak meg, mert ott Dini jött szemben.

— No, mit láttatok? kérdé.

Hát — persze hogy nem láttak semmit. Zoltán maga sem tagadhatta, hogy biz' oda be nem nyitott.

— Nem tanácsos . . . most már csakugyan bizonyos, hogy ott valami rendkívüli dolog történik . . .

A vézna Dini kissé gúnyosan mosolygott.

— Próbáljuk meg még egyszer. Majd én nyitok be. Tudjátok, én ugyanis boszorkány-mester voltam, engem talán nem bánt az igazi boszorkány-pajtásom.

Gyorsan ment előre, a többiek félve utána. Habozás nélkül nyitotta ki az ajtót és — mit láttak?

Azt látták, hogy a kis Lola, aki fölébredt álmából, ott állt a zongoránál és pöngette a billentyűket. (Lásd a képet a czimlapon.) Unatkozott egymagában ott fönt az emeleten, hát ezzel mulatott. Dini viganmondá:

— Lám, igazi boszorkány-mester! Mily hamar átváltozott kedves kis leánykává!

Mindnyájan nevettek, csak Zoltán nem, mert Dini a kis Lolát vigan vezetve ki a nevető gyerek-társaságba, így szólt:

— Lásd, Zoltán pajtás, nem elég az erős ököl és dicsekvő hivalkodás; akinek e mellett nincs helyén az esze és a szive, megijed még a saját kedves piczi hugoescájától is.

Egy szóban húsz.

— Feladvány. —

Ebben a szóban:

Balaton

hét betű van s ebből a hét betűből legalább húsz más szót lehet még alkotni.

Mely szók azok?

Megjegyzem, hogy a »Balaton« szóban előforduló mindenik betűt csak egyszer szabad egy-egy szóban felhasználni, de épp ezért az a betűt, mely a »Balaton«-ban kétszer fordul elő, az alkotandó más szókban is kétszer használhatjátok, míg a többi betűt, mely csak egyszer fordul elő, az új szóban is csak egyszer alkalmazhatjátok.

Csak magyar szók és nevek érvényesek.

A legtöbb szó beküldője, vagy ha többen küldenek be egyenlő számú szókat, a sorsolás útján elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a körtekező művet:

„A természet három országa.“

Irta Martin. A magyar ifjuság számára. különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta dr. Dulácska Géza: 32 táblán 262 színes ábrával s fametszettel: színes kemény táblába kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 17-dik számában közölt körrejtvény megfejtése:

Lánczid. — Széchenyi.

Helyesen fejtették meg: Vadas Gyula, Gyürky Margit és Gyula, Lukács Nándor, Abonyi István, Steiner Ilona, Reményi István, Móser Margit, Joó Istvánka, Gombos Ernő, Bogisich Imre, Kremzír Alice, Edith, Alma és Ernő, Schlick Frigyes és Pisti, Kostka István és Mixi (?), Gál Amália és Márta, Rémi Zsófi és Róbert, Moesz Ilonka, Szeless Adrienne, Müller Mariska, Csíkvári Ernő, ifj. Paukovich Andor, Reinitz Katinka, Húvós Róbert és László, Ebeczky Gabriella, Glück Leo, Littauer Ilonka, Imrédy Kálmán és Károly, Tobisch Ili és Irénke, Kapus Erzsé, Vadas Zoltán, Pálffy Nelli, Glósz Irma, Kreibik Sándor, Páy Erzsé, Mérey Ágosta, Weisz Sándor és Ödön, Kövesi Rudi, Romeiser Ilonka, Szántó Lajos és Zoltán, Szent-Ivány Carla, Molnár Ferike, Varga Pista, Zinner Jolánka, Saláth Ilonka, Adler Margit és Ernő, Weldin Oszkár és Sándor, Hecht Margit és Pirooska, Bónis Berta, Fekete Sándor, Löbl Paula, Hegedűs Andorka, Ádámffy Ilona és Elek.

Piek Miczike, Háhm Nándor, Lendvay Ilona (ha csakugyan figyelmes olvasója vagy a »Kis Lap«-nak, tudhatnád, mekkora súlyt helyezek én arra, hogy az én kis barátaim takarosan és ne rongyos papirosra küldjék be a megfejtéseket; de, úgy látszik, új olvasóm vagy. *F. b.*) Csizik Ilona, Barber Pál, Lányi István és Rudolf, Steinhübel Ödön, Hampel Ferencz, Havas Margit, Rózsa Károlyka, Zakár Margit és Lajos, Várady Böske, Istók Barna, Gönye Mariska és Győző (teljesen meg vagyok elégedve a rendes, tiszta írással: nincs ok, hogy más írjon helyettetek; tehát jövőre is csak magatok írjátok. *F. b.*), Angyal Irma, Loránt Ella, Botka testvérek, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, ifj. Jákó János, Tölgyi Sándor, Jenei Zelma, Kövesdy Aranka, Groedel Lajos, Lázár Béla, Herzfeld Paula, Farkas Géza, Szemők Katicza és Marieza, Vladár Matild és Endre, Farkas Mariska, Mihályfi Ernő és Zoltán, Nagy Marilla, Busay Gizike és Irénke, Vigh Győző.

A jutalom kísorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Weldin Oszkár és Sándor, Budapestben*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Rüstig Zsigmond, az új Robinson«*, írta *Marryat*, a magyar ifjuság számára fordította *dr. Dulácska Géza*, 94 képpel; kemény tábla kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLIX. köt. 16-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtését még beküldték: Várady Böske, Zakár Margit és Lajos, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Botka testvérek, Jenei Zelma.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szabó Kristóf. Láttam én is a ránci fürdő esodáját: azt a természeti artézi kutat, mely időről-időre víz-oszlopát a magásba szökkeni. A képet és leírást annak idején szívesen közlöm. — **Engel Jolán és Rózi.** Igen jól esett szeretetreméltó megemlékezétek. — **Monbart Rudolf.** Már hogy volna mese az éjféli nap? Én magam is jártam már ott az éjféli nap országában, persze nyáron s láttam is rágyogni a sugaras napot pontban éjfélkor. Hogy ez mikép lehetséges, később tanulod majd a csillagászati földrajznak abból a fejezetéből, amely a földgolyónak a naphoz és a többi égi testekhez való naponkint és évszakonként változó viszonyát magyarázza. — **Kövesdy Aranka.** Se baj, ha már szerencsésen föllábadtál azóta. — **Botka testv.** Melyik kis elbeszélést gondoljátok? — **Dénes Zsófia.** Berezik Árpád az, a jeles magyar író. — **Kovács Béla.** Az elsőnek és másodikkal változatai már régen jelentek meg, ami azonban rejtvényeid szabatos szerkesztésének érdeméből mit sem von le. — *Több levélről a jövő számban.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.

Nyomatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.